

A Fővárosi Ítéltábla a Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (**fél címe**, ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, **II. rendű felperes neve** (uo.) II. rendű és kiskorú III.rendű felperes neve (uo.) III. rendű felpereseknek - dr. Méhes László ügyvéd (**fél címe**) által képviselt - névváltozás folytán - **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Bebesi Ügyvédi Iroda (**fél címe**, ügyintéző: dr. Bebesi István ügyvéd) által képviselt alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. december 13. napján kelt 6.P.21.802/2016/32. számú ítélete ellen az I-III. rendű felperesek részéről 33. sorszám alatt, az alperes részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, a következők szerint megváltoztatja:

- az I-II. rendű felpereseknek egyetemlegesen járó 760.679 forint kártérítés összegét 1.023.327 (Egymillió-huszonháromezer-háromszázhuszonhét) forintra felemeli azzal, hogy az alperes ebből 6.000 forint helyett 268.648 (Kétszázhatvannyolcezer-hatszáznegyvennyolc) forint után tartozik 2014. június 9. napjától késedelmi kamatot fizetni;
- az állam által viselt kereseti illeték összegét 1.162.000 (Egymillió-százhatvankettőezer) forintra felemeli, egyúttal az I-III. rendű felpereseket mentesíti a kereseti illetékfizetési kötelezettség alól.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - egyetemlegesen az I-III. rendű felpereseknek 100.000 (Százezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Az I-II. rendű felperesek személyenként 80.000 (Nyolcvanezer) forint, míg a III. rendű felperes 120.000 (Százhuszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket köteles - felhívásra - megfizetni az állam javára, a további le nem rótt 703.900 (Hétszázháromezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek házastársak, a III. rendű felperes az első gyermekük. Az I. rendű felperest a szülés megindulása miatt 2014. május 31-én vették fel az alperesi egészségügyi intézménybe, ahol június 1-jén császármetszés alkalmazásával megszületett ..., az I-II. rendű felperesek második gyermeke. Az újszülöttet reanimálni kellett, majd a ... szállították, ahol 2014. június 9-én elhunyt. Alapbetegségként súlyos asphyxiát, sokszervi elégtelenséget és hypoxiás ischaemiás

encephalopathiát állapítottak meg nála. Halálának közvetlen oka tüdővérzés volt.

Az I-III. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette az I-II. rendű felperesek családtervezéshez és gyermekvállaláshoz fűződő személyiségi jogát, továbbá mindhárom felperes teljes, egész és egészséges családban való éléshez fűződő személyiségi jogát. Minderre tekintettel az alperest az I-II. rendű felperesek részére személyenként 7.000.000 forint sérelemdíj, a III. rendű felperes részére pedig 3.500.000 forint sérelemdíj és késedelmi kamatai megfizetésére kérték kötelezni. Az I-II. rendű felperesek egyetemleges vagyoni kárigényt is előterjesztettek: 581.900 forintot temetési költség, 18.000 forintot koszorú költsége, 10.000 forintot egyházi szertartás költsége címén, továbbá a temetéshez megvásárolt hálózsák, pólyabetét és pólyahuzat 12.579 forint költségének, illetőleg a temetéshez vásárolt babaruha 4.940 forint költségének megtérítését is igényelték. Ezen túlmenően a gyermek részére megvásárolt babakelengye 268.648 forint költségének megfizetésére kérték kötelezni az alperest, míg sírgondozás és virág költsége címén 2014. június 23-tól havi 3.030 forint járadék megfizetését követelték.

Az alperes a követelés jogalapjának fennállását elismerte, a sérelemdíj és a vagyoni kárigényekösszszerszerúségét vitatta.

A felek között részegyezség jött létre, amely szerint az alperes elismerte, hogy megsértette az I-II. rendű felperesek családtervezéshez és gyermekvállaláshoz, valamint valamennyi felperesnek a teljes, egész és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát. Elismerte továbbá, hogy kártérítő felelősséggel tartozik a felpereseket azzal összefüggésben ért károkért, hogy ... súlyos egészségkárosodással született, és ennek következtében 2014. június 9-én meghalt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek személyenként 6.000.000 forintot és ennek 2014. június 9-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint az I-II. rendű felpereseknek egyetemleges 760.679 forintot és ezen összegből különböző részösszegek után, különböző időpontoktól járó késedelmi kamatot, továbbá 2018. január 1-től minden hónap 10. napjáig előre esedékesen havi 3.030 forint járadékot, míg a III. rendű felperes javára 2.000.000 forintot és annak 2014. június 9-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá az alperest az I-II. rendű felperesek javára személyenként 338.000 forint plusz áfa összegű, a III. rendű felperes részére 100.000 forint plusz áfa összegű perköltség, valamint egyetemleges 201.662 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezése szerint az I-II. rendű felperesek személyenként 70.400 forint, míg a III. rendű felperes 84.000 forint illeték megfizetésére köteles az állam javára, a fennmaradó 935.200 forint illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy az I-II. rendű felperesek személyisége megváltozott az őket ért tragédia következtében. Második gyermekük elvesztését súlyos pszichés traumaként élték meg, amely mind saját mentális állapotukra, mind családi, társadalmi kapcsolataikra negatív hatással volt. Gyermekük elvesztését nem dolgozták fel, a gyászreakció még nem tekinthető lezártnak, a beszerzett igazságügyi pszichológiai szakvélemény szerint pszichiátriai betegség alakult ki náluk. A III. rendű felperes sérelemdíj iránti igénye kapcsán úgy foglalt állást, hogy a III. rendű felperes viselkedésbeli problémái, szorongása bizonyosan összefügg szülei traumatizáltságával, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy minden ép kisgyermek érzelmileg reagál a környezetében történetekre, csak a felnőttektől eltérő módon, másrészt elsősorban éppen abban áll a III. rendű felperest ért hátrány, hogy az alperes felróható magatartása következtében szülei nem tudtak vele oly módon és azzal az örömmel foglalkozni,

ahogy akkor tudtak volna, ha második gyermekük egészségesen megszületik. Megítélése szerint az I-II. rendű felpereseket ért jogsérelem súlya és a felróhatóság mértéke azonos, a jogsértés rájuk gyakorolt hatása pedig nem tér el jelentősen egymástól. Nem látott okot ezért az I-II. rendű felpereseket megillető sérelemdíj összege közötti különbségtételre, így a sérelemdíj összegét az esetükben személyenként 6.000.000 forintban állapította meg azzal, hogy az alperes az I. rendű felperes kárenyhítési kötelezettségének elmulasztására megalapozatlanul hivatkozott. Az I. rendű felperes ugyanis többféle segítséget is igénybe vett a trauma feldolgozása érdekében. Az a körülmény, hogy folyamatosan nem jár pszichoterápiára nem tekinthető felróható magatartásnak. A III. rendű felperes esetében is megvalósult a teljes, egész és egészséges családban éléshez fűződő jog megsértése. A sérelemdíj mértékét az elsőfokú bíróság az eset körülményeire és a jogsértés súlyára figyelemmel mérlegeléssel 2.000.000 forintban állapította meg. Az alperes a temetés költségének felmerültét és összecszerúságát nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság ezen a címen 609.900 forint megfizetésére kötelezte. A hálózák, a pólyabetét, a pólyahuzat, továbbá a temetéshez vásárolt babaruhák költsége kapcsán úgy foglalt állást, hogy ezen költségek károkozás nélkül is felmerültek volna, azonban a gyermek halálára figyelemmel ezek az I-II. rendű felperesek vagyonában beállt értékcsökkenésnek minősülnek, így további 17.519 forint megfizetése indokolt. A babakelengye költsége ugyanakkor álláspontja szerint nem tekinthető az I-II. rendű felperesek vagyonában beállt értékcsökkenésnek, ugyanis a megvásárolt tárgyak rendelkezésre állnak, és attól függetlenül a vagyonuk részét képezik, hogy azokat nem használják, és azoktól nem áll szándékukban megválni. Annyiban találta megalapozottnak a babaholmikkal kapcsolatos vagyoni kárigényt, hogy az újszülött kórházból való hazaviteléhez összekészített ruhákat véresen kapták vissza a szülők, így ezen babaholmik értéke kárként értékelendő; ennek összegét 6000 forintban állapította meg. A sírgondozás költségére vonatkozó követelést is alaposnak találta, ugyanis az I-II. rendű felperesek bizonyították a perben, hogy rendszeresen járnak a temetőbe, gondozzák gyermekük sírját, annak költségét az elsőfokú bíróság mérlegelés útján nem látta eltúlzott mértékűnek, így havi 3.030 forint járadék megfizetésére kötelezte ezen a címen az alperest.

Az elsőfokú bíróság ítélet ellen az I-III. rendű felperesek és az alperes egyaránt fellebbezést terjesztettek elő.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezésükben az I-II. rendű felpereseknek járó sérelemdíj összegét személyenként 7.000.000 forintra, a III. rendű felperesnek járó sérelemdíj összegét pedig 3.500.000 forintra kérték felemelni. Ezen túlmenően a babakelengye költsége címen előterjesztett keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték. A sérelemdíj kapcsán kifogásolták, hogy annak összecszerúságából nemcsak a reparáló funkciónak, hanem a büntető szankciónak is ki kell tűnnie, az elsőfokú ítélet indokolásából azonban az tűnik ki, hogy a büntető funkció nem került értékelésre. Az adott esetben nem lehet csak és kizárólag a hátrányelemek alapján meghatározni a sérelemdíj összegét. Érvelésük szerint a babakelengye költségét az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az alperes a teljes kártérítés elve alapján azért köteles megtéríteni, mert jogellenes és felróható károkozása folytán vált szükségtelen kiadássá. Ebben a tekintetben az I-II. rendű felpereseket a kárenyhítési kötelezettség megsértése nem terheli, ugyanis szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a ruhadaraboktól érzelmi okokból nem tudnak megválni.

Az alperes fellebbezésében az I. rendű felperes részére járó sérelemdíj összegét 3.000.000 forintra, a II. rendű felperest megillető sérelemdíj összegét 2.500.000 forintra kérte leszállítani, míg a III. rendű felperes tekintetében elsődlegesen annak elutasítását, másodlagosan 1.000.000 forintra történő leszállítását kérte. A body, a rugdalózó, a hálózák, a pólyabetét és a pólyahuzat, valamint a sírgondozás költségére vonatkozó vagyoni kárigény elutasítását kérte, illetőleg amennyiben a járadék iránti igényt a Fővárosi Ítéltábla megalapozottnak is tartaná, úgy annak véghatáridejét az

ítélettől számított öt évben kérte meghatározni. Köztudott ugyanis, hogy a gyász egy idő után enyhül, a temetőbe járás gyakorisága a kezdeti mértékhez képest csökken. Sérelmezte, hogy a temetőbe járás gyakoriságát az I-II. rendű felperesek nem igazolták kellő mértékben, nem állapítható meg, hogy a virágbolti számlákon lévő tételeket a gyermek sírjának gondozására használták-e fel, a temetőbe járás gyakorisága kapcsán az I-II. rendű felperesek és a meghallgatott tanúk nyilatkozata is eltér egymástól. Álláspontja szerint a leszállított járadékigény is eltúlzott, továbbá hivatkozott arra is, hogy ezen kár vonatkozásában az okozati összefüggés sem állapítható meg, ugyanis - figyelemmel a Ptk. 6:521. §-ában foglaltakra - azt a károkozó nem látta előre és nem is kellett előre látnia. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 252. § (2) és (3) bekezdése alapján. A sérelemdíj összecszerűségét az I. rendű felperes tekintetében azért kérte leszállítani, mert az I. rendű felperes az őt terhelő kárenyhítési kötelezettségnek nem tett eleget, jelenlegi állapotához saját felróható magatartása nagymértékben hozzájárult, ugyanis annak ellenére, hogy gyászát egyedül nem tudja feldolgozni, szakember segítségét csak korlátozottan vette igénybe. Kiemelte, hogy a pszichológus kezelése heti egy órát vett volna igénybe, ezért a harmadik gyermek, ... megszületését követően családi segítséggel megoldható lett volna a szakember további igénybevétele pszichés állapota javítása érdekében. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. a kárenyhítési kötelezettség kapcsán nem ismer kimentő körülményt, a kárenyhítési kötelezettség felróható megszegése miatt keletkezett kárt a károkozó nem köteles megtéríteni; az elsőfokú bíróság kárenyhítés kapcsán megfogalmazott álláspontja jogszabályellenes. A II. rendű felperes vonatkozásában a kárenyhítési kötelezettsége teljesítésének teljes hiányára hivatkozott. Hivatkozott továbbá arra, hogy az összecszerűség megállapításánál a két felperest ért sérelmet nem lehet ugyanazon megítélés alá vonni, ugyanis minden kétséget kizáróan az I. rendű felperes élte át a szülést, állapota miatt pszichiátriai és pszichoterápiás segítségre szorul, a II. rendű felperes esetében sem mondható feldolgozottnak a gyász, azonban esetében a szakértői vélemény enyhébben fogalmaz. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, amely szerint a III. rendű felperes esetében a sérelemdíj megállapításának feltételei nem állnak fenn, viselkedészavara ugyanis nem kapcsolható össze ... elvesztésével. A kárenyhítési kötelezettség az ő esetében sem valósult meg, a szülők az óvodában és az otthon észlelt viselkedés ellenére sem vették igénybe szakértő segítségét. Az alperes mindezen túlmenően az eltúlzott mértékben megállapított perköltség összegének mérséklését is kérte.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelme a saját fellebbezésükben foglaltakon túl az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezése kisebb részben megalapozott, az alperes fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül [régi Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, abból nagyobb részt helytálló jogi következtetést vont le. Ítéleti döntését kizárólag a babakelengye, illetőleg az I-III. rendű felperesek perköltségfizetési kötelezettsége tekintetében módosította a következők szerint.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nem volt ok, az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét nem indokolta, nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság mennyiben sértette meg az elsőfokú eljárás lényeges szabályait [Pp. 252. (2) bekezdés], illetőleg mennyiben szükséges a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése [Pp. 252. (3) bekezdés]. A Fővárosi Ítéltábla ezért a hatályon kívül helyezési ok megvalósulását nem vizsgálhatta, míg maga

nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt szükséges lenne a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése.

Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a jogvita elbírálásra irányadó jogszabályokat, mivel az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvénynek (Eütv.) az alperes által nyújtott ellátás idején hatályos 244. § (2) bekezdése szerint az egészségügyi szolgáltatásokkal összefüggésben keletkezett kárigényekre, illetve a személyiségi jogsértések esetén követelhető igényekre a Ptk.-nak a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre, valamint a személyiségi jogok megsértésének szankcióira (Ptk. 2:51-53. §) vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság jogerős, a felek részegyezségét - amely szerint az alperes elismerte, hogy megsértette az I-II. rendű felperesek családtervezéshez és gyermekvállaláshoz, valamint valamennyi felperesnek a teljes, egész és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát; elismerte továbbá, hogy kártérítő felelősséggel tartozik a felpereseket azzal összefüggésben ért károkért, hogy ... súlyos egészségkárosodással született, és ennek következtében 2014. június 9-én meghalt - jóváhagyó végzésével eldönt, hogy a kereset jogalapja fennáll, így az elsőfokú bíróságnak arról kellett határoznia, hogy milyen összegű sérelemdíj, illetőleg vagyoni kártérítés illeti meg az I-III. rendű felpereseket.

Az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj mértékét mind az I-III. rendű felperes, mind az alperes kifogásolta. A Fővárosi Ítéltábla ennek kapcsán kiemeli, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározásához irányadó szempontokat a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése példalózó jelleggel tartalmazza. Eszerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg. A nem vagyoni kártérítés/sérelemdíj megtérítése iránti követelések elbírálásának a polgári perben felmerülő egyes kérdéseiről szóló, a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiuma 1/2013. (VI. 17.) számú határozatával elfogadott kollégiumi véleménye 7. pontja szerint mind a nem vagyoni kártérítéssel, mind a sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jog védelmet nyerjen, egyúttal a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. Ennek érdekében a marasztalás összegének meghatározása során figyelemmel kell lenni egyrészt arra, hogy a megsértett jogok között nem lehet különbséget tenni. Tekintettel kell lenni ugyanakkor a pénzbeli marasztalás társadalmilag elismert céljára: arra, hogy a megítélt összeg valóságos elégtételt nyújtson a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány, sérelem kielégítésére (kompenzáció), ugyanakkor az a jogsértés szankcionálására is alkalmas legyen. E célok figyelembevételre széles körben ad lehetőséget a körülmények mérlegelésére, mert a teljeskörű jóvátétel nem korlátozódik a jogsértéssel okozott, igazolt hátrány vagyoni ellensúlyozására. Az ily módon meghatározott vagyoni elégtétel a sérelmet szenvedett félben a jogsértő magatartás miatt keletkezett szubjektív hiányérzet csökkentésére szolgál, illetve magában foglalja a jogsértés társadalmi elítélését is.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az eset körülményeit, különösen a jogsértés súlyát, valamint a jogsértésnek a sértettekre gyakorolt hatását, az általa meghatározott marasztalási összegek nem indokolatlanul magasak, és nem is indokolatlanul alacsonyak, alkalmasak az I-III. rendű felperesek alanyi jogainak védelmére, illetőleg arra, hogy az alperest visszatartsák a sérelmet okozó magatartástól. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy az alperes jogellenes, felróható magatartása megsértette az I-II. rendű felperesek családtervezéshez és gyermekvállaláshoz, valamint valamennyi felperesnek a teljes, egész és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát. Egy újszülött gyermek, testvér elvesztése tragédia, a legsúlyosabb jogsérelmek közé tartozik, a jogsértés következményei tartósan fennmaradnak annak

súlyossága folytán, a sértett hozzátartozókra gyakorolt hatása azok mindennapjaira véglegesen kihat, életminőségüket végérvényesen negatív irányban változtatta meg. Ezen túlmenően szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy az I-II. rendű felpereseknél az őket ért rendkívüli veszteség miatt pszichiátriai betegség alakult ki. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a III. rendű felperes sérelme pedig abban áll, hogy az alperes kártérítő felelősségét megalapozó mulasztásra visszavezethető okból egyrészt kénytelen lesz az egyik testvére nélkül felnőni, illetőleg leélni az életét, másrészt - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - kénytelen elszenvedni azt, hogy szülei testvére halálára visszavezethető pszichés károsodása miatt nem úgy tudnak vele foglalkozni, mint tették volna azt ... egészségesen történő születése esetén.

Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a peradatokból nem lehet arra következtetni, hogy az I. rendű felperes megsértette a kárenyhítési kötelezettségét azzal, hogy 2016 novembere óta nem jár pszichológushoz. Kétségtelen, hogy a szakértő véleménye szerint gyásza feldolgozásához szüksége lenne szakember igénybevételére. Az I. rendű felperes több szakember segítségét is igénybe vette, 2016 novemberétől azonban nem, ugyanis előadta, hogy erre férje huzamosabb külföldi tartózkodása, harmadik gyermeke szoptatása, illetőleg egyéb családi problémák miatt nem volt módja. A Fővárosi Ítélőtábla megítélése szerint ilyen körülmények között nem róható az I. rendű felperes terhére, és nem tekinthető a kárenyhítési kötelezettség megsértésének az, hogy a pszichoterápiát nem folytatta, tekintetbe véve azt a szakértői megállapítást is, hogy a további kezelések igénybevétele esetén sem állítható, hogy a káresemény okozta hátrányok maradéktalanul és biztosan megszűnnek. A II. rendű felperes kárenyhítési kötelezettsége felróható elmulasztása sem állapítható meg, mert - amint arra az I-III. rendű felperések helytállóan hivatkoztak fellebbezési ellenkérelmükben - a szakértő a II. rendű felperes esetében a pszichoterápiai, pszichológiai kezelés igénybevételének indokoltságát sem állapította meg.

Ehhez mérten az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalási összegek megfelelnek a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésébe foglalt jogszabályi követelményeknek, a sérelemdíj összegének megváltoztatására sem az I-III. rendű felperések, sem az alperes fellebbezésében megjelölt indokok nem szolgáltatnak alapot.

A babakelengye költsége kapcsán a Fővárosi Ítélőtábla utal arra, hogy a magyar kártérítési jog a teljes kártérítés elvén alapszik. A kártérítés célja, hogy a károsultat olyan helyzetbe hozza, mintha a kár be sem következett volna. A kár okozója a teljes kár megtérítésére köteles, a káronszerzés tilalma azonban a károsult oldaláról korlátozza a megtéríthető károkat. A káronszerzés tilalma a kártérítési jog egyik alapelveként azt szolgálja, hogy a károsult a károkozásból fakadó kártérítési igényének érvényesítése folytán ne kerüljön kedvezőbb vagyoni helyzetbe, mint amilyenbe a károkozás nélkül lenne, tehát a károkozásból ne származzon vagyoni előnye. A perbeli esetben azonban jelen időpontban nem állapítható meg, hogy a követelt kártérítés megítélése folytán a károsult I-II. rendű felperések a károsodás értékét meghaladó vagyoni előnyre tennének szert. Az I-II. rendű felperések vagyonában értécsökkenés állt be a babakelengye megvásárlásával, az a bizonytalan körülmény, hogy a jövőben mindezek értékesítésre vagy a családban megtartásra kerülnek, az I-II. rendű felpereseknél már bekövetkezett károk megítélését jelenleg nem befolyásolja. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az ezen a címen támasztott igényt 6.000 forint erejéig tartotta megalapozottnak, a Fővárosi Ítélőtábla ezért az alperes marasztalását ezen a címen 268.648 forintra felemelte.

A body, a rugdalódzó, a hálósák, a pólyabetét és a pólyahuzat, valamint a sírgondozás költségének megtérítésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéssel a Fővárosi Ítélőtábla indokaira is kiterjedően maradéktalanul egyetértett, ezért azt - okfejtésének szükségtelen megismétlése nélkül - helyes

indokaira utalással hagyta helyben. A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy a sírgondozás - mértéktartóan meghatározott - költsége kapcsán a járadékfizetés behatárolására nincs lehetőség, a járadékfizetés tartama ugyanis a követelés természetéből eredően pontosan nem állapítható meg, a járadékfizetési kötelezettség véghatáridő nélkül való megállapítása ezért nem jogszabálysértő.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésére vonatkozó döntése meghozatalakor nem volt tekintettel arra, hogy az I-III. rendű felperesek kártérítési igénye nem volt eltúlzott, a javukra megítélt sérelemdíj, illetőleg kártérítés összege a régi Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazására adott volna lehetőséget. Az alperes által az I-III. rendű felperesek részére fizetendő perköltség összegét ennek ellenére azonban helyesen határozta meg, az arányban áll az I-III. rendű felperesek jogi képviselője által az elsőfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdésének második fordulata szerint: ha a marasztalás összegének a megállapítása bírói mérlegeléstől függ, vagy a bíróság a marasztalás összegét méltányosság alapján állapította meg, a perköltségben nem marasztalt felet a meg nem fizetett illeték, vagy az állam által előlegezett költség megfizetése alól egészben, vagy részben mentesítheti. A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben kifejtettekre tekintettel a nem eltúlzott igénnyel fellépő I-III. felpereseket mentesítette az illetékfizetési kötelezettség alól, egyidejűleg az állam által viselt illeték összegét ezzel arányosan felemelte.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az előzőekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg ezt meghaladóan - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

Az alperes a sikertelen fellebbezése következményeként - az I-III. rendű felperesek kisebb részben eredményes fellebbezésére is tekintettel - köteles a másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I-III. rendű felperesek részére jogi képviselőjük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés és 15. § (1), (2) bekezdései szerint az I-III. rendű felperesek a fellebbezési eljárásban kialakult pervesztességük arányában kötelesek a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az állam javára, míg a fennmaradó fellebbezési eljárási illetéket az alperes személyes illetékmentessége miatt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. június 13.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csányi Terézia Katalin s.k.

bíró